

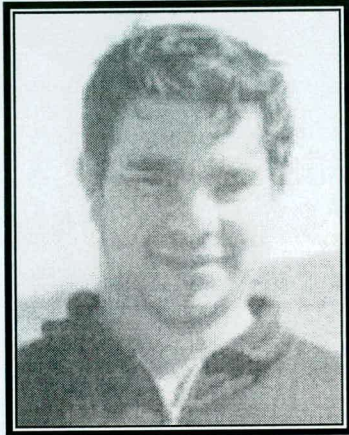

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי שלמה (חי) אבלס ז"ל

בן שרה ואילן
נולד בירושלים

בתאריך כ' בתמוז תשמ"ג, 30/6/1983

התגורר בירושלים

התגייס ביוני 2003

של"ת ישיבות

נפטר ממחלה

בתאריך ג' בתמוז תשס"ד, 22/6/2004

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 11 קבר: 9

הותיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן שרה ואילן. נולד ביום כ' בתמוז תשמ"ג (30.6.1983) בירושלים. אח לאוריאל, לאה, יעקב, אודליה ואליאסף.

שלמה חי למד בבית-הספר היסודי "יהודה הלוי" בירושלים, בבית-הספר התיכון "מעלה התורה" במעלה אדומים ובבית-הספר "יד בנימין" בנחל שורק. משם המשיך לישיבת ההסדר "היכל אליהו" בכוכב יעקב ולישיבת "המאיר" בירושלים. בשעותיו הפנויות היה פעיל בתנועת הנוער "עזרא".

אמציה לוי-חברוני, מנהל בית-הספר "יהודה הלוי", מספר: "שלמה חי נתגלה לנו כילד בעל מידות ודרך ארץ ונקשרנו אליו. הוא גילה משיכה למסורת ולאמונה דתית, ידע תמיד לספר על לימוד ששמע או על שיחה שהאזין לה, בבית-הכנסת או כשהיה מתלווה אל אבא למקומות אחרים. תלמיד רציני ונבון ומתמיד בלימודיו. הוא ידע תמיד לחפש ולגלות את הטוב שבסביבתו, לגעת בו ולהתחבר אליו."

שמואל לנדוירט, מורו ומחנכו של שלמה חי בבית-הספר "מעלה התורה", כותב: "שלמה חי היה תלמיד תמים ללא התחכמויות הן ביחסו לחבריו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

והן ביחסו למורו. ילד ישר ופשוט, ולכן היה אהוד מאוד עליהם, אם צריך עזרה מיד מקבלים זאת ממנו עם חיוך ובשמחה. דבר נוסף שייחד אותו הוא כבוד כלפי הוריו ומוריו. התאמץ בכל עת ללמוד ולשאול ללא הפסקה ודברים אלה הביאוהו להישגים נאים, כדברי חז"ל: 'יגעת ומצאת – תאמין'."

שלמה חי התגייס לצה"ל ב-19.6.2003 והחל את שירותו במסגרת של"ת ישיבות.

חבריו ליחידה סיפרו כי היה חבר אמיתי, נאמן ואהוב על כולם, בעל שמחת חיים, טוב לב, תמים ונדיב, שבכל פעם שנזקקו לעזרה שלמה חי היה הראשון להציעה.

ביום ג' בתמוז תשס"ד (22.6.2004) נפטר שלמה חי ממחלה והוא בן עשרים-ואחת. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות.

מתוך דברים שנכתבו לזכרו של שלומי בישיבת "יד בנימין": "עומד ומשמש' – כזה היה שלומי זכרונו לברכה. 'עומד ומשמש' את הוריו, 'עומד ומשמש' את רבותיו ומוריו, 'עומד ומשמש' את חבריו... והכל – מתוך שהיה 'עומד ומשמש' את בוראו. בפשטות, בצניעות, ברוח טובה. במותו יותר מאשר בחייו. שלומי היה 'יצור משונה' בישיבה. בחור המחפש אתגרים ומאתגר את מוריו לאותם אתגרים. מעטות הן ההזדמנויות בהן זוכה המורה לתלמיד הדוחף אותו לתת עוד ועוד, לא להסתפק בקיים. למצוא עבורו עוד משימות להתקדמות, עוד שאיפות להשגה. 'ומתלמידי יותר מכולם'. שהוא, שהיה 'עומד ומשמש', לימדני פרק כיצד אהיה 'עומד ומשמש'. מעטות ההזדמנויות בהן זוכה מורה למלות תודה והערכה מתלמיד, עוד בהיותו בין כותלי הישיבה. שלומי ידע להעריך, להוקיר. חיוכו הביישני אמר את תודתו. בזיכרון דמותו ואישיותו נתחזק. בדבקו נידבק, באהבת האדם שבו. בירושלים ננחם."

מתוך דברים שנכתבו על שלומי מפי הרב דוד בוצ'קו והרב זכאי מזרחי: "קשה לדבר על שלמה אבלס ז"ל בלשון עבר. אהבנו אותו. הוא השתלב בישיבה. הוא אהב את הישיבה והישיבה אהבה אותו. הוא היה רך בשנים כשההשגחה החליטה להביא את נשמתו עדן. אולם הספיק בשנים מעטות לעלות בסולם העולה בית אל. ראשית הוא החליט להיכנס לישיבה. החלטה זו גורלית היתה לאיפיון אישיותו. בחירה זו בגיל צעיר מעידה על הכיוון שבחר בחור צעיר. סוף מעשה זה מעיד על מחשבה תחילה. אולם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לא קלה היתה ההתאקלמות בישיבה. אבל שלמה לא ויתר. אפשר לומר עליו את הפסוק 'סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה'. כששלמה בא לישיבתנו היה בחור ככל הבחורים, שקט וצנוע אשר ידע להסתיר את מעשיו ולא להתבלט בשטח, כאותו סולם אשר מונח היה בארץ אבל כל מעשיו, הגיגיו ורצונותיו היו לעלות ולהתעלות כלפי שמיא וראשו מגיע השמימה, שהסולם גמטריא קול, צום, ממון. הן מבחינת תורתו שרומז לקול, הן מבחינת גמילות חסדיו שרומז לממון והן מבחינת התנהגותו שרומז לצום, ראשו של שלמה הגיע השמימה. מבחינת תורתו, כאשר היה נכנס לבית-המדרש ללמוד, היה עם עפרון ומחק כדי לרשום כל דבר חידוש, כל פירוש בארמית. התאמץ להבין ולא הסתפק בלימוד שטחי שנוכל לומר, הנה הוא למד ומילא את חובתו. לא! אהב ללמוד ולהבין. שלמה למד בחשק ובמרץ רב ולא בעצלות. בחודש אלול נלמדה בישיבה מסכת ברכות. היה חשוב לו לסיים את הפרק הראשון עד ראש השנה כדי שיוכל לבוא ליום הדין ערוך ומוכן מבחינתו. שלמה לא ויתר אף פעם על לימוד מוסר. הוא רצה שהתורה שהוא לומד תהיה מעודנת. כששלמה היה שב משבת חופשית היה מספר בהנאה איך חזר בבית על דף הגמרא שלמד. שלמה ידע להעריך את לומדי התורה וידע איך לכבדם. שלמה ניחן במידה של 'וידום אהרון'. כשהעירו לו היה שותק ומקבל באהבה. מבחינת גמילות חסדים, שלמה תמיד היה ראש וראשון בישיבה לעזור ולסייע. אוזן שלמה היתה קשובה וידו מושטת לעזרה. כשהיה מגיע בחור חדש לישיבה תמיד היה שלמה, שהיה יודע לחייך חיוך מאוזן לאוזן, שנתן לבחור הרגשה טובה. כשהגיעו 'חבריה' עולים חדשים לישיבה, אשר לא ידעו לדבר כלל עברית, היה שלמה מתרגם ועוזר להם להשתלב בחברה וכל זה, בשיא הפשטות והטבעיות, בלי לחפש לעצמו את הכבוד אלא אך ורק לטובת הכלל, שתמיד עמדה לנגד עיניו. ומבחינת התנהגותו, שלמה היה מתנהג תמיד בין החברים למופת והיה מקיים את הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך' במלואו. תמיד דאג שתשרה בישיבה אחדות ושלוש ואם חס וחלילה היה קורה מקרה בישיבה, או איזו אי-הבנה ואחד הבחורים נפגע, לא היה שקט ולא היה נרגע עד שהיה הולך ומפייס את אותו בחור. שלמה היה בחור שידע לקבל מרות וידע לכבד ולהוקיר את לומדי התורה ותמיד בכל בעיה שהיתה צצה לו היה מתייעץ עם הרבנים שלו. לפני כל צעד שהיה עושה, הן מבחינת מעשים בישיבה והן מבחינת יציאה עם חברים בחופש, תמיד היה דואג לשאול אם זה בסדר מבחינת התורה והקב"ה לעשות כך. שלמה זכה לסיים את כל מסכת ברכות. וזה מה שכתוב בשיר השירים 'הנה מטתו של שלמה שישים גיבורים סביב לה', ששלמה זכה לסיים את מסכת ברכות שיש בה 60 דף ואלה אותם הגיבורים אשר ליוו אותו לגן עדן במחיצת הצדיקים. יהי זיכרו ברוך."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מתוך דברים שנאמרו על שלמה בישיבת "המאירי": "המשנה במסכת אבות מספרת על רבי יוחנן בן זכאי שאמר לתלמידיו 'צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם'. רבי אליעזר בן הורקנוס אמר 'עין טובה', רבי יהושע אמר 'חבר טוב', רבי יוסי אמר 'שכן טוב', רבי שמעון אמר 'הרואה את הנולד' ורבי אלעזר אומר 'לב טוב' (מסכת אבות, ב', ט'). נדמה שכל התכונות הללו איפיינו את תלמידי היקר שלמה אבלס ז"ל מישיבת "היכל אליהו", שעלה למתיבתא דרקיעא בתחילת דרכו בקודש... לשלמה היתה עין טובה. לאחר כל שיעור כמעט היה ניגש אלי לומר כמה נהנה מהלימוד. תמיד היה לו משהו טוב לומר לאנשים אחרים – לחזק ולעודד. שלמה היה חבר טוב. נאמנות גדולה היתה לו לבחורי הישיבה ולחבריו האישיים. תמיד ידע להושיט עזרה לכל מי שזקוק לה, והיה מוכן להתחלק עם כולם בכל דבר. גם אם מדובר היה בדבר יקר לו. שלמה היה שכן טוב. כך מעידים עליו לא רק אנשי שכונתו במעלה אדומים, אלא גם שכניו הקרובים ביותר, אלה שגרו איתו יום יום בפנימייה. שלמה גם ראה את הנולד. תמיד חיפש להתעלות בתורה ובחוכמה, וכאשר הרגיש שאינו מתקדם בקצב הראוי, אזי הלך בעצתו של ראש הישיבה לשמוע שיעורים בירושלים. לאחר שבחר לעצמו מספר נושאים בתורה, שב לישיבה שבה למד – 'היכל אליהו', אך המידה שאפיינה את שלמה יותר מכל היתה אותה המידה שעליה דיבר ר' אלעזר בן ערך. לשלמה היה 'לב טוב', לב גדול, לב זהב ועם זאת לב רגיש מאוד, ואת כל הקורה סביבו היה לוקח ללב... קשה לדבר על תלמיד שנפטר, קשה להיפרד, אין לנו מלים לבטא את כל הכאב והצער ממותו בטרם עת. אולי מעט מן הנחמה נוכל לשאוב מהידיעה ששלמה השאיר אחריו בעולם הזה אור מיוחד מאוד. אור שהיה מאפיין רק אותו... המהר"ל מפראג מסביר בנתיב אהבת הרע שאי אפשר לאהוב באמת את הבריות מבלי לאהוב את הקב"ה מכיוון שהוא יתברך המקור להם, וכך גם להיפך: לא ניתן לאהוב את השם יתברך מבלי לאהוב את בריותיו באמת. נדמה ששלמה ייחד בחייו את שתי המידות הללו כדברי ר' חנינא בן דוסא: 'כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו' (אבות ג', י"ג). תהא נשמתו צרורה בצרור החיים. 'בילע המות לנצח ומחה אדוני דמעה מעל כל פנים' (ישעיה כ"ה, ח')."

מורתו בכיתה ב', כרמלה וייצמן, כותבת: "לפני שנים לא רבות הצטרף לכיתתנו ילד נחמד, שלמה חי אבלס, ילד קטן, חייכן וחמוד. נמוך קומה היה ומשקפיים על פניו הענוגות. בחיוך ובשמחה הגיע לבית-הספר, כשהיה אוחז ביד אביו הדואג ששמר עליו כל העת... שמך 'שלומי' אכן איפיין אותך, שכן רודף שלום היית תמיד, בין החברים, בכיתה או

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בהפסקה. לכיתה תרמת המון, ודע שלומי מקומך בכיתה חקוק בזכרוני.
כרב-חובל באונייה בים סוער חתרת שלומי כשמך להגיע לשלמות.
מאמצים רבים השקעת ואכן הגעת להצלחות. שלומי! כמה חבל שלא
הצלחת להמשיך ולחתור, שהרי סערת החיים גברה עליך, דווקא בהיותך
חייל גיבור וחסון"

משרד הביטחון/אגף השיקום
היחידה להנצחת החייל

יזכור

אבלס, שלמה חי

בן שרה ואילן. נולד ביום כ' בתמוז תשמ"ג (30.6.1983) בירושלים. אח לאוריאל, לאה, יעקב, אודליה ואליאסף. שלמה חי למד בבית-הספר היסודי "יהודה הלוי" בירושלים, בבית-הספר התיכון "מעלה התורה" במעלה אדומים ובבית-הספר "יד בנימין" בנחל שורק. משם המשיך לישיבת ההסדר "היכל אליהו" בכוכב יעקב ולישיבת "המאיר" בירושלים. בשעותיו הפנויות היה פעיל בתנועת הנוער "עזרא".

אמציה לוי-חברוני, מנהל בית-הספר "יהודה הלוי", מספר: "שלמה חי נתגלה לנו כילד בעל מידות ודרך ארץ ונקשרנו אליו. הוא גילה משיכה למסורת ולאמונה דתית, ידע תמיד לספר על לימוד ששמע או על שיחה שהאזין לה, בבית-הכנסת או כשהיה מתלווה אל אבא למקומות אחרים. תלמיד רציני ונבון ומתמיד בלימודיו. הוא ידע תמיד לחפש ולגלות את הטוב שבסביבתנו, לגעת בו ולהתחבר אליו."

שמואל לנדוירט, מורו ומחנכו של שלמה חי בבית-הספר "מעלה התורה", כותב: "שלמה חי היה תלמיד תמים ללא התחכמויות הן ביחסו לחבריו והן ביחסו למורו. ילד ישר ופשוט, ולכן היה אהוד מאוד עליהם, אם צריך עזרה מיד מקבלים זאת ממנו עם חיוך ובשמחה. דבר נוסף שייחד אותו הוא כבוד כלפי הוריו ומוריו. התאמץ בכל עת ללמוד ולשאול ללא הפסקה ודברים אלה הביאוהו להישגים נאים, כדברי חז"ל: 'יגעת ומצאת – תאמין'."

שלמה חי התגייס לצה"ל ב-19.6.2003 והחל את שירותו במסגרת שלי"ת ישיבות. חבריו ליחידה סיפרו כי היה חבר אמיתי, נאמן ואהוב על כולם, בעל שמחת חיים, טוב לב, תמים ונדיב, שבכל פעם שנזקקו לעזרה שלמה חי היה הראשון להציעה.

ביום ג' בתמוז תשס"ד (22.6.2004) נפטר שלמה חי ממחלה והוא בן עשרים-ואחת. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות.

מתוך דברים שנכתבו לזכרו של שלומי בישיבת "יד בנימין": "עומד ומשמש" – כזה היה שלומי זכרונו לברכה. 'עומד ומשמש' את הוריו, 'עומד ומשמש' את רבותיו ומוריו, 'עומד ומשמש' את חבריו... והכל – מתוך שהיה 'עומד ומשמש' את בוראו. בפשטות, בצניעות, ברוח טובה. במותו יותר מאשר בחייו. שלומי היה 'יצור משונה' בישיבה. בחור המחפש אתגרים ומאתגר את מוריו לאותם אתגרים. מעטות הן ההזדמנויות בהן זוכה המורה לתלמיד הדוחף אותו לתת עוד ועוד, לא להסתפק בקיים. למצוא עבורו עוד משימות

להתקדמות, עוד שאיפות להשגה. 'ומתלמידי יותר מכולם'. שהוא, שהיה 'עומד ומשמש', לימדני פרק כיצד אהיה 'עומד ומשמש'. מעטות ההזדמנויות בהן זוכה מורה למלות תודה והערכה מתלמיד, עוד בהיותו בין כותלי הישיבה. שלומי ידע להעריך, להוקיר. חיוכו הביישני אמר את תודתו. בזיכרון דמותו ואישיותו נתחזק. בדבקותו נידבק, באהבת האדם שבו. בירושלים ננחם."

מתוך דברים שנכתבו על שלומי מפי הרב דוד בוציקו והרב זכאי מזרחי: "קשה לדבר על שלמה אבלס ז"ל בלשון עבר. אהבנו אותו. הוא השתלב בישיבה. הוא אהב את הישיבה והישיבה אהבה אותו. הוא היה רך בשנים כשההשגחה החליטה להביא את נשמתו עדן. אולם הספיק בשנים מעטות לעלות בסולם העולה בית אל. ראשית הוא החליט להיכנס לישיבה. החלטה זו גורלית היתה לאיפיון אישיותו. בחירה זו בגיל צעיר מעידה על הכיוון שבחר בחור צעיר. סוף מעשה זה מעיד על מחשבה תחילה. אולם לא קלה היתה ההתאקלמות בישיבה. אבל שלמה לא ויתר. אפשר לומר עליו את הפסוק 'סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה'. כששלמה בא לישיבתנו היה בחור ככל הבחורים, שקט וצנוע אשר ידע להסתיר את מעשיו ולא להתבלט בשטח, כאותו סולם אשר מונח היה בארץ אבל כל מעשיו, הגיגיו ורצונותיו היו לעלות ולהתעלות כלפי שמיא 'וראשו מגיע השמימה', שהסולם גמטריא קול, צום, ממון. הן מבחינת תורתו שרומז לקול, הן מבחינת גמילות חסדיו שרומז לממון והן מבחינת התנהגותו שרומז לצום, ראשו של שלמה הגיע השמימה. מבחינת תורתו, כאשר היה נכנס לבית-המדרש ללמוד, היה עם עפרון ומחק כדי לרשום כל דבר חידוש, כל פירוש בארמית. התאמץ להבין ולא הסתפק בלימוד שטחי שנוכל לומר, הנה הוא למד ומילא את חובתו. לא! אהב ללמוד ולהבין. שלמה למד בחשק ובמרץ רב ולא בעצלות. בחודש אלול נלמדה בישיבה מסכת ברכות. היה חשוב לו לסיים את הפרק הראשון עד ראש השנה כדי שיוכל לבוא ליום הדין ערוך ומוכן מבחינתו. שלמה לא ויתר אף פעם על לימוד מוסר. הוא רצה שהתורה שהוא לומד תהיה מעודנת. כששלמה היה שב משבת חופשית היה מספר בהנאה איך חזר בבית על דף הגמרא שלמד. שלמה ידע להעריך את לומדי התורה וידע איך לכבדם. שלמה ניחן במידה של 'וידום אהרון'. כשהעירו לו היה שותק ומקבל באהבה. מבחינת גמילות חסדים, שלמה תמיד היה ראש וראשון בישיבה לעזור ולסייע. אוזן שלמה היתה קשובה וידו מושטת לעזרה. כשהיה מגיע בחור חדש לישיבה תמיד היה שלמה, שהיה יודע לחייך חיוך מאוזן לאוזן, שנתן לבחור הרגשה טובה. כשהגיעו 'חברי' עולים חדשים לישיבה, אשר לא ידעו לדבר כלל עברית, היה שלמה מתרגם ועוזר להם להשתלב בחברה וכל זה, בשיא הפשטות והטבעיות, בלי לחפש לעצמו את הכבוד אלא אך ורק לטובת הכלל, שתמיד עמדה לנגד עיניו. ומבחינת התנהגותו, שלמה היה מתנהג תמיד בין החברים למופת והיה מקיים את הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך' במלואו. תמיד דאג שתשרה בישיבה אחדות ושלוש ואם חס וחלילה היה קורה מקרה בישיבה, או איזו אי-הבנה ואחד הבחורים נפגע, לא היה שקט ולא היה נרגע עד שהיה הולך ומפייס את אותו בחור. שלמה היה בחור שידע

לקבל מרות וידע לכבד ולהוקיר את לומדי התורה ותמיד בכל בעיה שהיתה צצה לו היה מתייעץ עם הרבנים שלו. לפני כל צעד שהיה עושה, הן מבחינת מעשים בישיבה והן מבחינת יציאה עם חברים בחופש, תמיד היה דואג לשאול אם זה בסדר מבחינת התורה והקב"ה לעשות כך. שלמה זכה לסיים את כל מסכת ברכות. וזה מה שכתוב בשיר השירים 'הנה מטתו שלשלמה שישים גיבורים סביב לה', ששלמה זכה לסיים את מסכת ברכות שיש בה 60 דף ואלה אותם הגיבורים אשר ליוו אותו לגן עדן במחיצת הצדיקים. יהי זיכרו ברוך."

מתוך דברים שנאמרו על שלמה בישיבת "המאירי": "המשנה במסכת אבות מספרת על רבי יוחנן בן זכאי שאמר לתלמידיו 'צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם'. רבי אליעזר בן הורקנוס אמר 'עין טובה', רבי יהושע אמר 'חבר טוב', רבי יוסי אמר 'שכן טוב', רבי שמעון אמר 'הרואה את הנולד' ורבי אלעזר אומר 'לב טוב' (מסכת אבות, ב', ט'). נדמה שכל התכונות הללו איפיינו את תלמידי היקר שלמה אבלס ז"ל מישיבת "היכל אליהו", שעלה למתיבתא דרקיעא בתחילת דרכו בקודש... לשלמה היתה עין טובה. לאחר כל שיעור כמעט היה ניגש אלי לומר כמה נהנה מהלימוד. תמיד היה לו משהו טוב לומר לאנשים אחרים – לחזק ולעודד. שלמה היה חבר טוב. נאמנות גדולה היתה לו לבחורי הישיבה ולחבריו האישיים. תמיד ידע להושיט עזרה לכל מי שזקוק לה, והיה מוכן להתחלק עם כולם בכל דבר. גם אם מדובר היה בדבר יקר לו. שלמה היה שכן טוב. כך מעידים עליו לא רק אנשי שכונתו במעלה אדומים, אלא גם שכניו הקרובים ביותר, אלה שגרו איתו יום יום בפנימייה. שלמה גם ראה את הנולד. תמיד חיפש להתעלות בתורה ובחוכמה, וכאשר הרגיש שאינו מתקדם בקצב הראוי, אזי הלך בעצתו של ראש הישיבה לשמוע שיעורים בירושלים. לאחר שבחר לעצמו מספר נושאים בתורה, שב לישיבה שבה למד – 'היכל אליהו', אך המידה שאפיינה את שלמה יותר מכל היתה אותה המידה שעליה דיבר ר' אלעזר בן ערך. לשלמה היה 'לב טוב', לב גדול, לב זהב ועם זאת לב רגיש מאוד, ואת כל הקורה סביבו היה לוקח ללב... קשה לדבר על תלמיד שנפטר, קשה להיפרד, אין לנו מלים לבטא את כל הכאב והצער ממותו בטרם עת. אולי מעט מן הנחמה נוכל לשאוב מהידיעה ששלמה השאיר אחריו בעולם הזה אור מיוחד מאוד. אור שהיה מאפיין רק אותו... המהר"ל מפראג מסביר בנתיב אהבת הרע שאי אפשר לאהוב באמת את הבריות מבלי לאהוב את הקב"ה מכיוון שהוא יתברך המקור להם, וכך גם להיפך: לא ניתן לאהוב את השם יתברך מבלי לאהוב את בריותיו באמת. נדמה ששלמה ייחד בחייו את שתי המידות הללו כדברי ר' חנינא בן דוסא: 'כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו' (אבות ג', י"ג). תהא נשמתו צרורה בצרור החיים. 'בילע המות לנצח ומחה אדוני דמעה מעל כל פנים' (ישעיה כ"ה, ח')."

מורתו בכיתה ב', כרמלה וייצמן, כותבת: "לפני שנים לא רבות הצטרף לכיתתנו ילד נחמד, שלמה חי אבלס, ילד קטן, חייכן וחמוד. נמוך קומה היה ומשקפיים על פניו הענוגות. בחיך ובשמחה הגיע לבית-הספר, כשהיה אוחז ביד אביו הדואג ששמר עליו כל העת... שמך 'שלומי' אכן איפיינ אותך, שכן רודף שלום היית תמיד, בין החברים, בכיתה או בהפסקה.

לכיתה תרמת המון, ודע שלומי מקומך בכיתה חקוק בזכרוני. כרב-חובל באונייה בים סוער
חתרת שלומי כשמך להגיע לשלמות. מאמצים רבים השקעת ואכן הגעת להצלחות. שלומי!
כמה חבל שלא הצלחת להמשיך ולחתור, שהרי סערת החיים גברה עליך, דווקא בהיותך
חייל גיבור וחסון".

